

[Hanne Reintoft.]

livets løb havde fået anskaffet de varige forbrugsgoder og derfor behøvede færre penge. Dette argument gælder for det første slet ikke de yngre pensionister, f. eks. invalidepensionisterne og en stor gruppe af enkepensionisterne. Men det duer faktisk heller ikke længere for de ældres vedkommende. Sådan som moderne produktion er anlagt i dag, er forbrugsgoder ikke længere livsvarige goder. Vi ved alle, at de fleste produkter fra biler til køleskabe og bekledning er lavet til at holde et forholdsvis kort åremål, hvis man da ikke vil købe de helt kostbare ting, som pensionisterne i hvert fald ikke har råd til. Pensionisterne er altså i stigende grad i det forbrugersamfund, vi har, ligesom alle andre nødt til med jævne mellemrum at forny også de lidt større og dyrere forbrugsgoder.

Som sagt kunne vi have fremsat et forslag om en procentvis forhøjelse af pensionerne. Hver gang der har været tale om regeringens uendelig sparsomme pensionsforhøjelser, har vi kæmpet med den for at få forhøjelserne sat virkelig op. Det er ikke lykkedes, og derfor er vi kommet med dette forslag.

Vi har også regnet på, hvad det vil koste. Vi mener, det vil koste ca. 636 mill. kr. minus skatteprovenuet — det skal lige trækkes fra, for en del af pengene tager man jo ind i skat igen. I den forbindelse vil jeg bede socialministeren tale fortroligt med finansministeren, der antagelig over for et andet regeringsmedlem vil indrømme, hvad han ikke vil indrømme officielt, nemlig at kasseoverskuddet, som socialdemokratiet også er inde på, kommer op over 6 milliarder kr. i ganske urimeligt inddragne skattekrone. Jeg vil anbefale, at man husker på, at grundlaget for at indkræve det kæmpe-mæssige kasseoverskud trods alt hviler på de nuværende pensionisters produktiv indsats og deres slid i tidligere år. Man kunne overveje, hvem der har betalt dette kasseoverskud, nemlig den jævne lønmodtager i Danmark.

Sammenholder man disse unødvendigt opkrævede milliarder dels med disse, skal vi sige 500 mill. kr., mit forslag vil koste, og dels med pensionisternes stadigt synkende dækningsprocent og ringe forhold, så vil man se, at forslaget selvfølgelig koster penge, men er økonomisk forsvarligt, og man

vil også se, at hvis vi vil have en anstændig politik over for vores syge og over for vores ældre, så er man nødt til at gøre noget sådant. Man kan så gøre det i form af en virkelig kraftig procentvis forhøjelse, eller man kan gøre det på denne måde, det er jeg ganske åben over for.

Jeg skal næsten garantere socialministeren og også den konservative ordfører, at man vil kunne vinde forståelse for det, ikke blot i pensionistkredse, men også i den almindelige befolkning, der ikke — i hvert fald ikke i de kredse, hvor jeg kommer, en ganske almindelig arbejderbefolkning — har noget som helst imod, at vi stiller vores gamle og vores kronisk syge ordentligt. Jeg ved ikke, hvor man træffer de mennesker, der har noget imod det, men jeg kender ikke så meget til dem.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal ikke optage nogen længere diskussion med fru Hanne Reintoft, der næsten var hele kompasset rundt i sine bemærkninger til dette forslag, men der er et par ting, som jeg må tage op.

For det første var der et postulat til fru Hanne Reintofts side gående ud på, at jeg ikke selv skulle have tillid til de beregninger, der var foretaget, de oplysninger, der er givet her. Jeg vil klart sige: jeg stoler fuldt ud på disse beregninger, og hvis fru Hanne Reintoft ville ofre tid til at læse igennem og se, hvordan de er foretaget, både i den redegørelse, der er offentliggjort i Socialt Tidsskrift 1970, og også i det svar, der er afgivet for nylig til folketingets socialudvalg, så vil hun kunne se, at grundlaget her er i orden.

Der tales om tal fra 1968. Nu er det jo ikke første gang, vi diskuterer pensioner og deres eventuelle forhøjelse her i tinget, vi havde jo på foranledning af socialdemokratiet for nogle måneder siden en debat om dette spørgsmål, og da oplyste jeg, at beregnet på samme måde, som man har gjort det for 1968, viser også dækningsprocenten for 1969, at vi ligger et godt stykke over de 40 pct. Fru Hanne Reintofts tal, som jeg ikke på stående fod kan vurdere, og som vi, hvis det ønskes, naturligvis skal underkaste en vurdering i socialministeriet, kan nu ikke være helt rigtige, for efter vores beregninger var, som jeg før har oplyst her til tinget,